

Navždy v decembri

HORÚCA LÁSKA
V MRAZIVEJ ZIME

Emily Stone

metafora

*Nauždy
v decembri*

Emily Stone

Emily Stone

Navždy v decembri

Vydala GRADA Slovakia s.r.o. pod značkou Metafora
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 98. publikáciu

Z anglického originálu *Always in December*, vydaného vydavateľstvom Headline Review
v roku 2021, do slovenčiny preložila Radka Smržová.

Jazyková redakcia Anetta Letková
Návrh a spracovanie obálky Zuzana Ondrovičová
Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Zuzana Jančoková

Vydanie 1., 2021
Počet strán 368
Tlač Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.

Copyright © Emily Stone, 2021
First published in 2021 by HEADLINE REVIEW, an imprint of HEADLINE
PUBLISHING GROUP, Hachette UK Limited.

Slovak edition © GRADA Slovakia s.r.o., 2021
Translation © Radka Smržová, 2021
Cover illustration © shutterstock/ecco

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané.

ISBN 978-80-8090-256-8 (ePub)
ISBN 978-80-8090-255-1 (pdf)
ISBN 978-80-8090-254-4 (print)

*Aby ste dokázali oceniť krásu snehovej vločky,
musíte vyjsť von do zimy.*

Aristoteles

Prvá část'

December

Prvá kapitola

Josie stála vo dverách svojho bytu presne pod imelom, ktoré zavesili „len pre istotu“ na Biin nástojčivý popud, a mlčky hľadela na škatuľu, ktorú Oliver zvieral v náručí. Jedna z jej rúk stále spočívala na dverách a na chvíľu takmer podľahla nutkaniu zabuchnúť mu ich rovno pred nosom, lebo ju oklamal a podviedol.

Oliver si odkašľal. „Viem, že si chcela svoje veci naspäť, a tak som si myslel, že ti...“ Niečo na výraze jej tváre zapríčinilo, že sa odtiahol a uprel pohľad na škatuľu s jej vecami. Ako jej ju podával, mumlal si niečo popod nos a nervózne ňou narazil do zárubne.

„Dobre.“ Nebránila sa a natiahla ruky, aby si vzala, čo jej patrilo, pričom sa zo všetkých síl snažila vyhnúť sa dotyku jeho ruky. Vo chvíli, keď pocítila tiaž svojich vecí, si odfrkla – škatuľa bola totiž oveľa ťažšia, ako vyzerala. Josie sa domnievala, že to dáva zmysel – sú v nej celé dva roky, počas ktorých si nechávala svoje veci v jeho byte. Buď ich tam zabudla, alebo nechala zámerne, aby si uľahčila život. Ešte pred niekoľkými týždňami si myslela, že všetky tieto predmety v jeho byte v dohľadnom čase ostanú, keďže predpokladala, že sa skôr či neskôr prisťahuje. Nad čím rozmýšľal, keď jej to všetko balil? Najprv ju prosil, aby sa nerozhádzali, no teraz odhodlane stál na prahu jej dverí a oznamoval jej ukončenie ich vzťahu.

Silno stisla pery, aby sa prestali chvieť, a otočila sa k Oliverovi chrbtom. Hneď navrchu škatule sa váľali blikajúce náušnice

so sobmi položené na knihách, akoby ich tam niekto dodatočne prihodil. Podaroval jej ich pred tromi týždňami, pred spoločným pracovným vianočným obedom. Pred obedom, kde radšej ostal chľasť a flirtovať s kolegyňou namiesto toho, aby s ňou odišiel domov hneď po dezerte. Pred obedom, z ktorého sa mal o hodinu vrátiť, no i tak sa vybral do domu spomínanej kolegyne. A vyspal sa s ňou.

Škatuľu položila na vinylovú podlahu tesne pred Biinou izbou. Predpokladala, že náušnice boli teda darčekom na rozlúčku, hoci ani jeden z nich to v tom čase nevedel. Od rána neprestajne myslela na to, ako spolu ležali v posteli, a zrazu sa jej priznal k tomu, čo urobil. Opäť sa jej vybavil ten obraz, nahľodával jej myseľ, hoci sa ho usilovala potlačiť. Predstava, že keby neodišla z obeda tak skoro, možno by tu teraz nestáli. Možno by bola schúlená vedľa neho na malej červenej pohovke, sledovali by reprízu filmu *V službe* a objednali si thajské jedlo a fľašu bieleho vína. Možno by odolal pokušeniu, tiež známemu ako Cara. Alebo by sa to možno stalo pri inej príležitosti, kde by opäť nechýbalo prosecco a červené kožené šaty.

Postavila sa, zhlboka sa nadýchla a sľúbila si, že pri prvej príležitosti zahodí náušnice do smetného koša. Keď sa otočila späť k dverám, ešte stále tam stál. Urputne bojovala sama so sebou, aby sa tvárila ľahostajne a potlačila hnev, ktorý sa jej dral z hrdla. Strčil si ruky do vreciek príliš tesných džínsov a zakolísal sa na podpätkoch, hľadel ponad jej hlavu a prezeral si jej byt, akoby ho obdivoval prvýkrát. Založila si ruky v bok a zdvihla obočie. V žiadnom prípade mu to nechcela uľahčiť.

„Takže si... v pohode?“ Konečne sa im stretli pohľady a zdalo sa, že znervóznel pred všetkým, čo videl v jej očiach. Dobré. Znamenalo to, že sa jej podarilo prebodnúť ho pichľavým

nenávisným pohľadom. Nadvihla obočie o niečo vyššie. Neprekvapilo by ju, keby už teraz zmizlo niekde pod jej ofinou, ale bolo jej to jedno. Odmietla byť vtiahnutá do akejkolvek formy nezáväznej konverzácie, nie po tom, čo jej urobil.

„Narážam na to, čo sa stalo dnes v kancelárii. Chcel som sa len ubezpečiť, že si...“ Opäť sa odtiahol a zjavne stratil schopnosť rozprávať celými vetami. Josie držala ruky pevne prekrížené a zúfalo dúfala, že sa jej na tvári neprejavuje horúčava, ktorá jej pulzovala celými lícami. Samozrejme, že to musel nadhodiť. Samozrejme, že prišiel na to, prečo s ním Janice chcela hovoriť. Jednou z vážnych nevýhod spoločnej kancelárie s bývalým je okrem toho, že ho musíte vídať každý deň, aj skutočnosť, že nemôžete klamať a v práci tvrdiť kolegom, že všetko ide *bladko*.

„Je mi fajn,“ odpovedala krátko, hoci podľa toho, aký súcit sa mu zračil v hnedých očiach, keď zotrval pohľadom na jej tvári, vedela, že jej neverí ani slovo. Presunula hmotnosť z jednej nohy na druhú a želala si, aby sa prezliekla z čierno-bielych pruho-
vaných pracovných šiat, ktoré boli teraz príliš tesné a príliš odhaľujúce. Vyzerala, akoby sa vrátila domov o druhej popoludní a nič nerobiac presedela štyri hodiny, čo bola, de facto, pravda. Možno si to nevšimol – keď boli spolu, nikdy nevenoval veľkú pozornosť tomu, čo mala na sebe. Skutočnosť, že ho nezaujímalo, či je oblečená v tepláčkovej súprave, alebo má na nohách topánky na podpätkoch, jej pripadala vtedy neuveriteľne okúzľujúca. Teraz premýšľala, či to bolo z jeho strany naozaj úprimné vzhľadom na to, že sa vyspal s iným dievčaťom.

Oliver otvoril ústa, znova ich zavrel a prikývol. Bolo na ňom badať, že poriadne premýšľal o tom, čo sa chystal povedať nahlas, zrejme o nejakej blahosklonnej podpore, ktorú jej chcel ponúknuť. „Dobre,“ vyšlo z neho nakoniec. Prešiel

si rukou po tmavohnedých vlasoch, ktoré dokonale ležali na svojom mieste, skoro akoby tam boli uväznené, hoci na boku, o ktorom vedela, že si ho každý deň česal, mal vlasy mierne zvlnené. „Vieš, že sa so mnou môžeš kedykoľvek porozprávať, však, zlato? Stále...“

Josie zdvihla ruku. „Nehovor mi zlato,“ povzdychla si. „Prosím, jednoducho s tým prestaň.“ Nechcela to počúvať. Ponúkol jej plece, na ktorom sa môže vyplakať, na dôkaz toho, že mu na nej stále záleží. Lenže ak by mu na nej tak veľmi záležalo, určite by sa nevyspal s niekým iným. A iste nie s niekým, s kým obaja pracovali, s niekým, s kým sa musela stretávať v práci, s niekým, kto sa niesol po celej kancelárii v úplne nepraktických topánkach na podpätkoch, akoby mu to tam patrilo.

„Dobre,“ odvetil a poškriabal sa na zátylku, odvrátil od nej zrak a rozhlíadal sa po pochmúrnej chodbe. Jedno zo svetiel na druhom konci slabo blikalo, čo istým spôsobom zvýrazňovalo škaredý, flakatý koberec, ktorý ostro kontrastoval s vinylovou podlahou vnútri bytu, ktorú Josie udržiavala vždy čistú a nablýskanú. Nadýchol sa, pozrel sa na ňu hnedými srnčími očami, tými, z ktorých padla na kolená pred dva a pol rokom, keď sa prvýkrát priplichtil do kancelárie s takou mierou sebaistoty, že to bolo atraktívne a ani zďaleka nie otravné. „Josie, pozri, viem, že som ti ublížil, a viem aj to, že si nemyslíš, že mi niekedy odpustíš, ale nedokážem zničiť predstavu, že tu sedíš sama a snažíš sa s tým všetkým vyrovnáť. Myslím si len toľko, že keby sme sa mohli porozprávať, tak by sme...“

Josie pokrútila hlavou. „Oliver, teraz sa s tebou nemôžem rozprávať.“ Ruka mu klesla na bok a v tej chvíli vyzeral dosť úboho. Plecia sa mu krčili pod čiernym kabátom značky North Face. Takmer sa nechala uniesť a položila mu svoju ruku na tú jeho.

Takmer. Až kým si nespomenula, že v tejto situácii nebol poškodenou stranou on. Nemal právo pokúšať sa podkopať vierohodnosť jej citov, vyvolať v nej pocit, že reaguje prehnane. „A nie som sama,“ zašepkala tichým hlasom. „Mám Biu.“

„Správne.“ Niekoľkokrát prikývol a vyzeral ako ten pes s hompálajúcou sa hlavou, ktorého dostala v práci tento rok od svojho tajného Santu.

Odvtedy ho mala položeného na stole a usilovala sa ukázať, že si toto gesto váži i napriek tomu, že každý jeden prašivý človek, ktorý odchádzal od jej stola, sa pri tom hlúpom psovi zastavil a poklepal ho po hlave. Potom musela kútikom oka sledovať, ako sa kývanie spomaľuje, zatiaľ čo sa pokúšala sústrediť sa na svoju prácu. „Dobre.“ Oliver si odkašľal. „Uvidíme sa teda v utorok na večierku.“ Pokúsil sa o váhavý úsmev a odhalil krivé zuby, o ktorých vedela, že ich nenávidí.

„Áno,“ odvetila a snažila sa nepovzdychnúť si. Párty, na ktorú museli prísť všetci, hoci sa konala na Štedrý večer.

Ešte chvíľu postával vo dverách a ona premýšľala, či čaká, kedy sa mu poddá a objíme ho, alebo ho pozve dnu. Napokon, počas celého vzťahu to bola práve ona, kto vždy robil kompromisy – zostávala dlho vonku, pretože si chcel užiť večer, alebo súhlasila, že si urobia hektický výlet do mesta a nie niekam na vidiek. Obaja to vedeli, obaja mali svoje úlohy. No dnes to bolo iné. Oliver sa pozrel hore, všimol si nad nimi smutne visiace imelo a trochu sa začervenal. Josie sa uškrnula. Chystala sa zabiť Biu.

„No,“ zamrmľal, „tak zatiaľ.“ Otočil sa na päte a vyšiel z dverí, ale stihol sa na ňu pozrieť ešte skôr, než ich zavrela. „Vieš, je mi to ľúto.“ Jeho oči, takmer presne v rovnakom odtieni hnedej ako tie jej, ani raz nežmurkli. „Viem, že toto načasovanie je naozaj na hovno a vážne ma...“ Zavrtel hlavou. „Je mi to ľúto.“

Pol sekundy váhala, pery pevne stisla k sebe a premýšľala, či by mala niečo povedať, aby si uvedomil, že prepáč nie je dosť dobré ospravedlnenie, či by sa ho mala opýtať, prečo to spravil a prečo práve teraz, v tomto ročnom období, o ktorom vedel, že je pre ňu ťažké aj bez toho. Či sa ho má spýtať, či to s Carou bola jednorazovka, či sa s ňou vyspal znova, či by si ju k sebe nasťahoval, keď je Josie von z hry. Nemohla sa však k tomu dokopať, nebola si istá, či skutočne chce poznať jeho odpoveď. Namiesto toho teda raz prikývla a potom zavrela dvere.

Na chvíľku zavrela oči a opierala sa temenom hlavy o dvere. Za žiadnu cenu sa nemienila rozplakať. Pomaly sa nadýchla a pošúchala si oči, aby zahнала pálenie. *Nestojí za to*, pomyslela si. Zažila už aj horšie veci a prežila ich, však?

Odstúpila odo dverí, a keď odtiahla škatuľu s vecami do svojej izby na opačnom konci chodby, zhlboka vydýchla. Mala väčšiu izbu, pretože Bia trvala na tom, aby si ju vzala, aj keď si delili nájom na polovicu. Zaškerila sa na fialovú vianočnú reťaz, ktorou Bia oblepila zárubňu dverí do jej izby. Chcela ju strhnúť, ale neurobila to, pretože napriek svojej nevoli k tejto veci vedela, že by tým Biu rozladila.

Až teraz odhodila škatuľu na posteľ a začula kľúč vo vchodových dverách. Spomeň čerta, povedala si v duchu.

„Josie? Josie!“ Zvuk Biinho hlasu vystriedal cvengot rôznych padajúcich predmetov vrátane štrngajúcich kľúčov a jej hlasného nadávania. Josie sa trochu zasmiala, keď vystrčila hlavu z dverí svojej spálne, a na zemi zbadala pestrofarebnú kabelku spolubývajúcej, ktorej obsah sa rozletel po celej podlahe. Bia bojovala s kabátom, jedno rameno jej uviazlo vnútri, tým druhým mávala okolo seba a snažila sa vyzliecť sa. Bia si všimla Josie a neuvážne nou rukou zdvihla fľašu vína. „Zachránila som to najnutnejšie,

a to sa počíta.“ Opatrne položila víno na schodík, ktorý viedol do kuchyne, potom si vytiahla ruku z kabáta a bez záujmu ho hodila do svojej izby. „Pod sem, vyzeráš, že si potrebuješ vypiť.“

Josie poslušne nasledovala Biu do obývačky spojenej s kuchyňou a posadila sa na pohovku z bazára, zatiaľ čo Bia pobehovala po kuchyni a hľadala poháre. Obývacia izba vyzerala momentálne útulne a slávnostne – nad hornou časťou falošného kozuba a okolo okien viseli rozprávkové svetlá, na konferenčnom stolíku uprostred miestnosti bola položená misa s orechmi a v rohu stál malý vianočný stromček nepravidelne ozdobený modrými, striebornými, červenými a zlatými ozdobami a reťazami. Keď ste sa naň dívali príliš dlho, zakrútila sa vám z neho hlava. Všetky ozdoby vyrobila Bia, až na jednu jedinou – malú drevenú labuť –, ktorú podarovala Josie počas prvého spoločného roku bývania. Odvtedy ju každý rok nútila zavesiť ju na stromček.

Josie mala obrovské šťastie, že Bia bola jedným zo štyroch ľudí, s ktorými bývala, keď sa prvýkrát presťahovala do Londýna. Nikoho tu nepoznala, takže si našla bývanie cez službu SpareRoom. Na základe dvadsaťminútovej ukážky a nepríjemného chatu s ostatnými spolubývajúcimi sa musela rozhodnúť, ktoré miesto si prenajať. Vtedy ju presvedčila práve Biina iskra a teraz, o osem rokov neskôr, stále bývali spolu, hoci už v inom byte.

„Takže,“ začala Bia a položila pred Josie pohár červeného vína, skôr ako sa oprela o pult, ktorý oddeľoval obývaciu izbu od kuchyne, „na schodoch som stretla toho tvojho trpaslíka.“ S necelými stopäťdesiatimi centimetrami Bia ťažko mohla nazývať niekoho zakrpateným, ale nikdy nepochybovala o tom, že Oliver trpel komplexom pre svoju výšku, hoci bol len o pár centimetrov nižší ako Josie. Možno má pravdu, pomyslela si Josie, pretože Cara bola úplne drobná a nebola taká vysoká a nevrľá ako ona.

Josie pred Biou zakrývala svoju nespokojnosť, hoci tá už vedela všetko o ich rozchode a o tom, ako sa Oliver priznal k nevere, kým ležala v posteli, ledva prebudená a ešte nie oblečená.

„Chceš o tom hovoriť?“ spýtala sa Bia.

Josie pokrčila plecami. „Nemám k tomu čo dodať. Práve mi doniesol späť moje veci.“

Bia si odfrkla. „Pekné od neho.“

„Celkom.“

Bia si odpila dúšok vína, zavrela oči a zastonala od potešenia. „Vďaka ti, Bože, za toto,“ povzdychla si. „Prisahám, Josie, že ak mi niekto ponúkne ešte jeden vareného vína, šplechnem mu do tváre prekliatu varenú vodu.“

Josie zdvihla obočie. „Čo sa stalo s tvojím veselým, sviatočným ja?“

„Och, stále je tu, ale túži po šampanskom, nie po varenom alkohole.“ Bia si opäť vďačne usrkla z vína a Josie si tiež odchlipla.

„Je to dobré.“

„Malbec.“ Bia sa uskrnula. „Aby som sa trochu naladila na zajtrajší let.“

Josie sa zamračila. „Čože?“

„Nehovor mi, že si zabudla.“

Josie zaváhala a celkom strýpla.

„Argentína!“ zvolala Bia a vystrelila ruku s pohárom do vzduchu, až takmer rozliala. „Spomínaš si? Ty si mi povedala, aby som do toho šla. Pôjdem tam, objavím zmysel svojho života, strávim Vianoce na pláži a potom sa na Nový rok zabavím v Buenos Aires. Hovorila som ti o tom,“ nástojila.

„Áno, ale nemyslela som si...“ Josie nedokončila vetu. Povedala Bii, aby do toho šla, áno, za predpokladu, že v tom čase strávi Vianoce s Oliverom, ako plánovali. V skutočnosti však neverila,

že si Bia pobyt naozaj zarezuje. Ona totiž stále ohlasovala svoje veľkolepé plány, z ktorých nebolo nakoniec nič – cez leto sa chcela zúčastniť na mesačnom jogovom sústreďení v Španielsku, ale nakoniec sa rozhodla, že jogu vlastne nemá veľmi rada. Inokedy sa prihlásila na kurzy herectva v Londýne, ale neskôr zistila, že si ich nemôže dovoliť. Raz si zmyslela, že by bolo vynikajúce privyrobiť si predajom kozmetických výrobkov z domu, až kým sa neukázalo, že to bolo náročnejšie, ako si predstavovala.

„... a keď sa vrátim z tohto čarovného výletu, budem vedieť, čo chcem urobiť so svojim životom a konečne sekнем s prácou osobnej asistentky.“ Josie prikývla a pokúsila sa tváriť tak, ako by venovala pozornosť každému slovu, ktoré Bia práve vyslovila. „Takto to funguje, však? Prázdniny, ktoré ti zmenia život, záblesk zázraku, zjavenie?“

„Čože? Áno, to je určite ono.“

Bia skrútila pery, zjavne na ňu nezapôsobil Josiin nedostatok nadšenia. „Dúfam, že si nemyslíš, že by som mala po zvyšok života pracovať ako osobná asistentka.“

„Nie, neblázni!“ vyhŕkla Josie. I keď vo všetkej počestnosti, bolo pomerne ťažké držať krok s tým, kde Bia momentálne pracuje – odkedy ju Josie spoznala, nedokázala vydržať na jednom mieste viac ako osem mesiacov. Neprišlo jej to však excentrické, Bia sa jednoducho snažila prísť na to, čo chce v živote robiť. Ak by takýmto štýlom mala žiť Josie, takmer určite by dostala infarkt, no bola si istá, že Bia si to takto želá.

„Josie, si v poriadku?“ zamračila sa na ňu Bia.

„Áno,“ odpovedala Josie a odpila si poriadny dúšok vína.

„Len, vieš... Oliver.“ Bia súcitne prikývla.

Popravde, Josie si až doposiaľ celkom nevedomovala, že Vianoce strávi sama. Príliš nad tým neuvažovala, snažila sa nemyslieť

na ten deň tak, ako to vždy robievala. Keby si naň však spomenula, rákala by s tým, že bude mať po väčšinu času po boku Biu, keďže jej rodičia žili tiež v Londýne. Teraz čelila dosť pochmúrnej vyhládke – v tomto byte strávi viac ako týždeň sama. Automaticky pozrela na konferenčný stolík pred sebou, na tri obálky, ktorým sa venovala, skôr ako ju vyrušil Oliver. V prvej, neotvorenej, bol formálny list od spoločnosti, v ktorej pracovala. V druhej bola vianočná pohľadnica od babičky. Znova jej pripomínala, že budú radi, ak sa rozhodne stráviť vianočné sviatky s nimi. A v tretej bol rovnaký list, aký každý rok písala svojim rodičom.

Bia sledovala Josiin pohľad, ale nepýtala sa, a za to jej bola Josie vďačná. Ešte nedokázala Bii povedať o svojej práci, a Bia už vedela, prečo sa Josie nevie prinútiť stráviť Vianoce so svojimi starými rodičmi. O poslednom liste však netušila. Josie o tom nikdy nikomu nevravela – bolo to niečo súkromné, niečo, čo robila iba pre seba.

„Môžeš ísť so mnou, vieš,“ potichu navrhla Bia.

„Táto ponuka stále platí a naozaj by som bola rada, keby som ťa mala pri sebe.“ Josie zdvihla zrak a znenávidela pochopenie, ktoré sa zračilo na Biinej tvári. Keď sa snažila zabrániť tomu, aby sa znova rozplakala, rozbolela ju hlava. Dnešok bol náročný, to bolo všetko.

Josie zaváhala a potom si povzdychla. „Nemôžem. Je mi to ľúto.“ Predstava, že si má na zajtra rezervovať letenku, bola príliš ochromujúca vzhľadom na to, ako drasticky sa jej život zmenil za pár týždňov. Na vlastnej koži pocítila, ako môžu viesť impulzívne rozhodnutia k ničivým následkom, a hoci sa zdá, že tento druh spontánnosti je pre Biu to pravé, Josie bol cudzí. Už len pri pomyslení na to sa jej dvíhal žalúdok a zachvátili ju úzkosť a panika.

„A čo tak s Laurou?“ spýtala sa Bia, pričom narážala na Josiinu samozvanú pracovnú manželku. „Vieš, na Vianoce?“

„Je na ceste do Škótska so svojim svalnatým škótskym snúbencom.“

Bia pokrútila hlavou. „Typické. Dobre, pozri, v kabelke mám ďalšiu fľašu...“

„Samozrejme.“

„Podme teda vypiť jednu po druhej, objednajme si niečo pod zub a zapnime si *Lásku nebeskú* alebo niečo podľa tvojho výberu, napríklad *Pýchu a predsudok* alebo niečo také.“

Josie pokrčila nosom. „Nemám náladu na romantické filmy.“

„Čo tak *Pán prsteňov*?“

Josie sa zasmiala a pozrela na Biu. Jej srdcovitú tvár momentálne rámovali žiarivo červené kučeravé vlasy, ktoré si nafarbila pri príležitosti sviatočného obdobia. Hrozilo, že v momente sa zmení na čosi pripomínajúce ich prezdobený vianočný stromček. Josie cítila, ako sa jej pri myšlienke, že od zajtra ostane v byte sama, bolestivo stiahla hrud'. Znova ju rozboleli oči. Bože, potrebovala sa vzbudiť. Opäť sa zadívala na obálky pohodené na stole a pritom si predstavovala všetko, čo oznamovali. Rozhodla sa, že musí vypadnúť z domu.

„Nezabudni, čo si chcela. Musím ešte zbehnúť odoslať tento list, hneď som späť.“

„Teraz?“ neveriacky zvolala Bia.

„Jedna noha tam, druhá späť,“ odpovedala Josie. Postavila sa, poloprázdny pohár vína položila na kuchynskú linku a vzala tri listy. Dva z nich odhodila na posteľ vedľa škatule so svojimi vecami a z izby si zobrala telefón, zámok na bicykel a bankovú kartu – pre každý prípad. Keď kráčala po chodbe k vchodovým dverám, Bia stála na schodíku v obývacej izbe a pozorovala ju ponad okraj

pohára s vínom. „Ak si tak vyštartovala, pretože si tu zacítila dym a ja nie, tak ak tu zhorím zaživa, prisahám ti, že sa vrátim a budem ťa strašiť po nociach.“

Josie zagúľala očami, obliekla si kabát, obula tenisky a zastrčila poslednú obálku do vrecka. „Krásna predstava.“

„Dobre, ale ma-kaj,“ vyslabikovala Bia. „Ak sa čoskoro nevrátiš, dopijem zvyšok tvojho vína. A nemysli si, obrátim do seba aj to, ktoré máš v pohári. Necítim žiadnu hanbu.“ Josie mávla rukou na rozlúčku a vyšla z bytu.

Len čo stála na druhej strane dverí, vložila si tvár do dlaní a silno zavrela oči. Za posledných dvadsať rokov sa ani raz netešila na Štedrý deň. Už dávno zabudla, aké to bolo byť dieťaťom, zúfalo čakajúcim a nadšeným, že príde Santa, počúvajúc vŕzganie podlahy pod rodičovskými krokmi. A hoci sa jej každý rok páčila prestávka od práce a užívala si voľný čas strávený s lepšie než inokedy naladenými priateľmi, ktorí s blížiacim sa veľkým dňom stále hľadali výhovorky, aby sa mohli ísť zabávať, príchodu Vianoc a spomienky, ktorú so sebou prinášali, sa desila. Posledných pár rokov strávila celý ten vianočný humbug v Londýne. Z veľkej miery sa jej podarilo prežiť toto obdobie len vďaka tomu, že bola zaneprázdnená náročným zamestnaním, vďaka skvelým priateľkám Bii a Laure, ktorým sa podarilo odvrátiť jej pozornosť od Vianoc, a v poslednom čase aj vďaka Oliverovi. A teraz jej vezmú najmenej dve z týchto vecí. Josie si zasunula ruku do vrecka kabáta a dvoma prstami prešla po hladkej obálke. Zdalo sa, že tento rok budú Vianoce skutočne veľmi pochmúrne.